

“Hauríem de refer ponts amb Carretero”

Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa en funcions, parla sobre els resultats electorals del 28N, del futur d'Esquerra i de les relacions d'aquest partit amb Laporta i Carretero.

El 28N ha significat el fracàs de l'estratègia d'ERC? És impossible de bastir una esquerra nacional àmplia i forta, com anhelàveu?

—Com diria el *filòsof* Josep Guardiola, quan fas una opció estratègica com la nostra, penses en la història i no sols en una temporada. L'ADN d'ERC és la voluntat de ser l'alternança de centre-esquerra a Catalunya; si perdem això, perdem el nostre sentit d'existir. Sense Esquerra, haurien manat els mateixos que ho van fer durant 23 anys, però el 2003 vam fer un tomb amb un projecte compartit que anava més enllà del que oferia Convergència. Democràticament, socialment i nacionalment, anava més enllà. I tot i que hem fet la major part dels deures, no podíem preveure una crisi tan dura com la que patim —que arrossega les esquerres de tot Europa— ni tampoc sabíem com evolucionaria el nostre torcebraç amb Espanya, un torcebraç que podia anar bé o malament, però que CiU no estava disposada a plantejar.

—**Ho teníeu ben clar, això.**

—Sí. Sabíem que CiU no volia posar en evidència que la capacitat d'autogovern de Catalunya no cap a la Constitució. Això mai no s'havia fet tan palès com ara, quan hem provocat la reforma estatutària. Òbviament, hi ha una part de l'electorat que no ens ha entès, l'aposta estratègica ha implicat un sacrifici fort per a Esquerra. Si haguéssim pensat en clau de partit, hauríem esperat a l'oposició el desgast de CiU, però això significava allargar l'agonia del model autonòmic. Nosaltres, per contra, volíem tallar en sec un model que ja no donava més de si. Convergència va negar-se reitera-

dament a fer la prova del nou amb l'estat. La prova en qüestió ha estat dolorosa, però, i em fa l'efecte que una part de l'electorat prefereix viure enganyat que no pas saber on viu. Alguns electors que s'estimen més de no confrontar-se obertament amb l'estat han vist en el concert econòmic —que ara és impossible— una solució intermèdia; uns altres es pensaven que el nostre torcebraç amb Espanya implicaria la proclamació immediata de la independència i ara han optat per una radicalitat que s'ha demostrat inútil: aquells que anunciaven la independència per a demà mateix han obtingut quatre diputats. Ja es poden passar quatre anys proclamant-la en solitari al Parlament... Això a banda, tothom havia d'haver pensat què hauria succeït amb un govern de centre-dreta gestionant la crisi, quines retallades socials hi hauria hagut.

—**No ha fallat l'estratègia, doncs.**

—Cal variar la tàctica, però no l'estratègia. És clar que ja no repetirem el tripartit, un cop els socialistes i Iniciativa han dit que cal negociar novament amb l'estat. Aquí hi ha una bifurcació, per tant: PSC i ICV prioritzen la unitat d'Espanya per sobre del programa social, i Esquerra es queda tota sola en la defensa d'aquest programa social. L'esquerra nacional passa a ser una tasca bàsicament a mans d'ERC. Sense nosaltres, seríem un país insòlit, governat sempre pel centre-dreta. El nostre ADN és i serà aquest, el de Macià, que no va guanyar el 1931 pels fets de Prats de Molló, sinó perquè al darrere hi havia un programa social.

—**Amb Josep Lluís Carod-Rovira com a candidat el resultat d'ERC hauria estat més bo?**

—No. Hauria estat idèntic, perquè s'ha castigat l'opció estratègica del tripartit i la divisió interna. L'opció del tripartit va parir-la la direcció que ell liderava, i jo li vaig donar suport. L'estratègia de centre-esquerra va liderar-la ell; va ser ell qui es va presentar ara fa quatre anys. Si no hem estat capaços de relatar el govern, tots en som coresponsables, i ell, com a vice-president, també.

—**Us va agradar més el Carod de la primera legislatura que no aquest?**

—En Carod, quan fa discursos, ens agrada a tots. Una altra cosa és la gestió, que cadascú pot pensar si es la més adient o no. Vam passar d'una primera legislatura en què se'l va conèixer per declaracions i fets que molts no van considerar políticament correctes a una segona que ha estat tot el contrari: un perfil molt baix, discret. El president Montilla ha parlat poc, i el vice-president, tampoc no ha parlat gaire. A la fi, doncs, ens hem quedat sense relats.

—**Quin paper hauria de desenvolupar ara Carod?**

—El que vulgui. Tant ell com jo passem ara a la reserva, ja tenim una edat, però podem ajudar des d'uns altres llocs. Caldrà recuperar espai a banda i banda, i qui es pensi que té tota la raó, va errat. No serà fàcil, però: alguns dels dèficits estructurals d'Esquerra, els arrosseguem de fa temps. Una certa ingovernabilitat, un assemblearisme endèmic que em sembla antidemocràtic, i una implantació nacional fluixa. Allà on tenim una presència municipal forta, el partit s'aguantava. Quan no fem els deures a escala local, les onades et fan pujar o baixar molt. I el 2003, val a dir-ho, vam créixer tant gràcies a un senyor anomenat Aznar.

—**Ara hi ha Zapatero, que ha retallat l'Estatut i incomplert promeses...**

—Però és diferent. A Catalunya, allò que revolta el personal és l'espanyolisme descarat del PP. El senyor Zapatero va liquidar l'Estatut gràcies al senyor Mas, i els ciutadans l'han premiat, malgrat que aquell dia, quan va saltar-se el govern català, es va morir l'autonomia de Catalunya. Curiosament, l'electorat català els ha premiats, com l'electorat valencià premiarà el senyor Camps d'aquí a uns mesos. La dreta predica el discurs dels valors, però no el practica, mentre a l'esquerra el practiquem, però no el prediquem. La gent vota per sensacions i emocions, el vot és molt poc meditat.

—Parlàveu d'en Guardiola. Penseu que Carod, com Xavi i Puyol al Barça, també es jubilarà a Esquerra?

—Ho decidirà ell. Per la trajectòria personal i política, tant ell com jo ens hem de jubilar a Esquerra. Podem trobar el nostre espai refent l'entorn del món intel·lectual, que hem aprimat darrerament. Acabem d'assabentar-nos que Lluís Llach ha votat ERC, però enguany no hi havia cues per a signar manifestos en favor nostre. És lògic, perquè el grup Godó i la caverna mediàtica ens han atacat per terra, mar i aire, i perquè hem patit escissions que fins i tot qüestionen si som independentistes. Ara han vist que proclamar la independència en dos dies no era cert i que cal retornar a la guerra de posicions. De tant en tant, sorgeix un líder messiànic que diu que la independència és a la cantonada, i una onada de seduïts pel flautista es llancen al riu. No veuen que tot plegat és molt més complicat. A les democràcies occidentals, l'independentisme és lent, fa pujades i baixades, i ara ho comprovarem a Escòcia. Aquí alguns, igual que Churchill, pronosticàvem sang, suor i llàgrimes, i uns altres, la independència per a l'endemà. 140.000 persones han seguit aquest discurs, i a partir d'ara una colla d'intel·lectuals hem de ser capaços de fer-los veure que s'han equivocat votant allò que han votat. Gent com en Tresserras o jo mateix, i en Carod, si ho vol. Hem de reinventar ERC, com vam fer alguns joves procedents de la Crida, o com quan hi hagué una altra escissió messiànica, la d'en Colom. Curiosament, totes les nostres escissions sempre acaben a CiU.

—Preveieu una vida curta a SI?

—És un partit monotemàtic, com Ciutadans amb el castellà o Plataforma amb els immigrants. Un partit d'aquesta mena pot tenir la seva clientela, però sempre és minoritari i marginal. Laporta va preveure en una juguesca que en trauria catorze, Esquerra, sis, i que l'endemà proclamaria la independència. Ja veiem què ha passat.

—Coneixeu bé els quatre diputats de SI. Pot haver-hi tensions?

—Només sé que tots quatre són personalitats molt fortes.

—És factible un acord amb SI i les CUP a Barcelona? És millor restar-ne al marge i governar amb CiU?

—Ambdues coses són factibles, no són incompatibles. Caldrà estudiar-ho,

“De tant en tant sorgeix un líder messiànic que diu que la independència és a la cantonada”

però les CUP, no les hi veig. De fet, seria ajuntar l'esquerra extrema, que són ells, i el centre-dreta que és Laporta.

—Uriel Beltran és de centre-dreta?

—Ell, no ho sé pas, però la seva organització sí que ho és.

—Què us ha semblat el suport del PSAN a SI?

—És la teoria del front patriòtic, i si el front patriòtic són quatre diputats... Han agafat un nom que tenia sentit el 1906, quan el carlisme, la Lliga i els federals van ajuntar-se per anar a Madrid plegats. Ara un grup de sigles residuals s'ha unit a una persona que ha guanyat unes quantes lligues, res més que això, i que va fer una crida a CiU i Esquerra perquè no ens presentéssim a les eleccions.

—Joan Carretero és recuperable?

—És molt sincer, ha reconegut el seu fracàs, i hauriem de pensar en una recuperació de relacions, tenint en compte que el tripartit ja no el repetirem, després

d'aquesta garrotada i d'haver vist que aquesta gent no està per fer una passa endavant. Parlem-ne, refem ponts, ni que sigui a escala local i amb la bona gent que hi ha. Hem de refer l'espai independentista que va del centre a l'esquerra.

—Us referíeu adés al grup Godó. Més enllà de *La Vanguardia*, us ha fet tant de mal RAC1, per exemple?

—És diferent a *La Vanguardia*, és clar, però fa una mena de pinça sistemàtica. Mentre el diari ens atacava per radicals, la ràdio ho feia per moderats. Al PSC, que es pensava que la cosa no els afectava, també els ha tocat el rebre. Es pensaven que se n'escaparien, per la seva política de subvencions, però ja no hi ha premsa de partit, sinó partit de premsa. Me n'han fetes moltes, com ara fabricar notícies contra el departament sense contrastar-les ni tenir-hi dret de rèplica...

Victor Maceda